

24. neděle v mezidobí A

***Veleb, duše má, Hospodina,
a nezapomeň na žádné z jeho dobrodiní!
(Žl 103,2)***

První čtení *Kniha Sirachovcova 27,33 – 28,9 (řec. 27,30 – 28,7)*

Pomsta a hněv, i to jsou ohavnosti, jen hříšný člověk je chová v srdci. Kdo se mstí, zakusí pomstu Pána, on jeho hříchy uchová v paměti. Odpusť křivdu svému bližnímu, a pak i tvé hříchy budou odpuštěny, když budeš prosit. Člověk uchovává hněv proti druhému, ale od Pána hledá uzdravení? S člověkem sobě rovným nemá slitování, ale za své hříchy prosí? Živí pomstu, ač je sám jen člověk; kdo se smiluje nad jeho hříchy? Vzpomeň na konec a přestaň nenávidět, (vzpomeň) na hnilobu a smrt a dbej přikázání! Vzpomeň na přikázání a přestaň nevrážit na bližního, (vzpomeň) na smlouvu s Nejvyšším a odpusť vinu!

Druhé čtení *Římanům 14,7-9*

(Bratři a sestry!) Žádný z nás nežije sám sobě ani neumírá sám sobě. Neboť žijeme-li, žijeme pro Pána, umíráme-li, umíráme pro Pána. Ať tedy žijeme nebo umíráme, patříme Pánu. Vždyť právě proto Kristus umřel a vstal k životu, aby se stal Pánem nad mrtvými i nad živými.

Evangelium *Matouš 18,21-35*

Petr přistoupil k Ježíšovi a zeptal se: "Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když se proti mne prohřeší? Nejvíc sedmkrát?" Ježíš mu odpověděl: "Neříkám ti nejvíc sedmkrát, ale (třeba) sedmasedmdesátkrát. Nebeské království se podobá králi, který chtěl provést vyúčtování se svými služebníky. A když s vyúčtováním začal, přivedli mu jednoho dlužníka, u kterého měl deset tisíc hřiven. Protože (dlužník) neměl čím zaplatit, pán rozkázal prodat ho i se ženou a dětmi a se vším, co měl, a tím zaplatit. Tu mu ten služebník padl k nohám a na kolenou prosil: 'Měj se mnou strpení, a všechno ti zaplatím.' A pán se nad tím služebníkem smiloval, propustil ho a dluh mu odpustil. Sotva však ten služebník vyšel, potkal se s jedním ze svých druhů ve

službě, který mu byl dlužen sto denárů. Začal ho škrtit a křičel: 'Zaplať, co jsi dlužen!' Jeho druh padl před ním na kolena a prosil ho: 'Měj se mnou strpení, a zaplatím ti to.' On však nechtěl, ale šel a dal ho zavřít do vězení, dokud dluh nezaplatí. Když jeho druhové ve službě viděli, co se stalo, velmi se zarmoutili. Šli a pověděli to všechno svému pánovi. Tu si ho pán zavolaal a řekl mu: 'Služebníku ničemný! Celý dluh jsem ti odpustil, protože jsi mě prosil. Neměl ses tedy i ty smilovat nad svým druhem, jako jsem se smiloval já nad tebou?' A jeho pán se rozhněval a dal ho mučitelům, dokud by nezaplatil celý dluh. Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže každý svému bratru ze srdce neodpustíte."

K zamyšlení

Dnešní čtení z Bible se pohybuje mezi dvěma póly, na jedné straně odplatou a nesvorností a na druhé straně odpuštěním a opuštěním.

Když se Petr ptá v evangeliu Ježíše na míru odpuštění, tak je číslo sedm, které je již samo os sobě číslem plnosti, ještě mnohonásobeno. Není zde již řeč o sedmkrát, ale o sedmasedmdesátkrát. Nejde zde o počty, ale o vnitřní přesvědčení. Jde o neohraničený postoj odpuštění, který je možné neustále nanovo zakoušet v dějinách spásy. Z pouze lidského hlediska je to úžasné, že Bůh přese všechno neustálé lidské chybování a koloběh hříchu, obrácení se a nového začátku svého národa není unavený a neukončuje svůj vztah k nám. Bůh neměří, neporovnává, nevypočítává a nepropočítává. Takovýto postoj přesahuje dalece vše, čeho jsme my lidé schopní. Nikdo z nás není ve stavu, aby vždy a všude prokazoval velkorysost nevypočitatelného odpuštění.

Při čtení z Bible zažíváme útěchu i výzvu: útěchu, protože Bůh vždy odpouští, stejně tak, jak je veliký hřích člověka. Výzvu, protože člověk je povinen, aby odpuštění, které zažije od Boha, zviditelnal ve svém okolí v tom, jak přistupuje k ostatním lidem. Tak bude i jasné, že Boží odpuštění není pouze čistě osobní věc mezi Bohem a jedincem, ale dostává při tom určitou společenskou dimenzi.

Toto vyjádřené pravidlo lidského chování zahrnuté do jedné věty zní velmi jednoduše: chovej se k ostatním tak, jak se Bůh chová k tobě. Realizace toho však není tak lehká, příliš často jsme vystaveni temným mocnostem, zúctování, nemilosrdenství a nesmiřitelnosti. Opuštění prožitého ponížování a provinění není lehké a to vlastně nesmí a nemůže být lehké. Přesto je naší povinností, abychom den po dni konfrontovali naši vinu a usilovali o to být otevření vůči zkušenosti bezpodmínečného přijetí a odpuštění našich vlastních selhání skrze Boha a ostatní lidi. Když necháme živé zkušenosti odpuštění a dobra v našem životě, pokud si je uchováme v paměti a necháme si jimi dotknout naše srdce, pak můžeme to zažité utrpení opustit. Pak můžeme z "celého srdce" odpustit druhým, potom už neplatí: "Tak jak ty mne, tak já tobě", ale: "Jak Bůh mne, tak já tobě" – bezpodmínečně a velkoryse...

Na druhé straně musí být jasný i opak: kde nepřejde nepravost do odpuštění, kde budeme na tom nadále lpět, tam také nezažijeme Boží milosrdenství vůči nám. To samozřejmě nezáleží na tom, že by on nás nechtěl od toho osvobodit. Když nepřipustíme, aby Bůh změnil naše srdce, abychom se nedrželi negativních zkušeností s ostatními, odmítáme tak jeho dar odpuštění a proto ho nemůžeme předat dále. Když na druhé straně otevřeně a upřímně připustíme, aby nás Boží milosrdenství proměnilo v nové lidi, nebudeme moci dělat nic jiného než to, že si z této radosti budeme navzájem odpouštět. Tam, kde jsme připraveni v tomto obsáhlém významu, buduje nám Bůh kousek nebe zde v našem pozemském životě.